

UZASADNIENIE

Wyroku z dnia 25 listopada 2020 r.

W pozwie wniesionym 15 listopada 2019 r. L. spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą we W. (dalej jako „powód”) zwróciła się o zasądzenie od Banku (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. (dalej jako „pozwany”) kwoty 1469,17 złotych z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od 27 kwietnia 2019 r. do dnia zapłaty. Powód zażądał także zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu wskazane zostało, iż 10 maja 2017 r. poprzednik prawny pozwanego zawarł z konsumentem umowę pożyczki (kredytu konsumenckiego) kwoty 10236,85 zł. Pozwany jednocześnie pobrał od konsumenta 1517,42 zł tytułem prowizji. 11 sierpnia 2017 r. konsument dokonał wcześniejszej całkowitej spłaty zaciągniętego kredytu, wobec czego pozwany miał obowiązek rozliczenia części kwoty pobranej prowizji do 25 sierpnia 2018 r. Powód na podstawie umowy cesji wierzytelności zawartej z konsumentem, nabył przedmiotowe roszczenie względem pozwanego Banku (pozew- k. 2-4v).

Nakazem zapłaty wydanym w dniu 28 stycznia 2020 r. w sprawie o sygn. akt II Nc 12978/19 tutejszy Sąd uwzględnił powództwo (nakaz zapłaty – k.34).

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany Bank (...) S.A., zaskarżył wydany przeciwko niemu w postępowaniu upominawczym nakaz zapłaty i wniósł o oddalenie powództwa w całości. Pozwany zażądał także zwrotu kosztów procesu.

Uzasadniając swoje stanowisko procesowe wskazał on, iż umowa cesji przenosząca na powoda rzeczoną wierzytelność jest nieważna z tej przyczyny, iż m. in. została zawarta przez konsumenta pod wpływem błędu, a nawet podstępem ze strony powoda, a dodatkowo koszty wynikające ze wcześniejszej spłaty kredytu pozwany rozliczył w całości już z pożyczkobiorcą. Zakwestionowana została również poprawność obliczenia wysokości roszczenia głównego przez powoda. Ponadto w ocenie pozwanego prowizja za udzielenie kredytu była kosztem związanym z jednorazowymi czynnościami wykonywanymi przez Bank w związku z udzieleniem kredytu i jako taka nie podlega proporcjonalnemu zwrotowi na podstawie art. 49 ustawy o kredycie konsumenckim (sprzeciw od nakazu zapłaty- k. 39-45).

Sąd Rejonowy ustalił, co następuje:

Pozwany Bank (...) S.A. został następcą prawnym (...) Bank S.A. w wyniku połączenia obu podmiotów.

(bezsporne, **ponadto dowód:** wydruk z KRS- k. 9v)

Konsument A. D. (1) zawarła 10 maja 2017 r.

z (...) Bankiem S.A. umowę pożyczki powtórnej nr NP\ (...), na podstawie której strona pozwana udzieliła konsumentowi kredytu w łącznej wysokości 10236,85 zł. Umowa została zawarta na czas określony od 10 maja 2017 r. do 13 maja 2025 r. W umowie wskazano, iż kredytobiorca zobowiązał się do zapłaty m. in. prowizji bankowej od udzielonego kredytu w wysokości 1517,42 zł. Prowizja została pobrana przez pozwanego jednorazowo z kwoty pożyczki udzielonej konsumentowi.

Zgodnie z umową kredytobiorca zobowiązany był do spłaty kredytu w 96 ratach, których wysokość. wynosiła 150,10 zł, a ostatnia rata o charakterze wyrównawczym wynosiła 150,07 zł (§ 2 ust. 1). Kredytodawca był ponadto uprawniony w każdym czasie obowiązywania umowy kredytu do częściowej bądź całkowitej wcześniejszej spłaty kredytu (§ 2 ust. 14). W przypadku całkowitej spłaty kredytu, w tym spłaty kredytu przed terminem, pozwany miał dokonać rozliczenia kredytu w terminie 14 dni od dnia spłaty kredytu w całości (§ 2 ust. 16).

(**dowód:** umowa pożyczki powtórnej nr NP.\ (...)- k. 11-14).

11 sierpnia 2017 r. kredytobiorca A. D. (2) dokonała całkowitej spłaty zobowiązania wynikającego z umowy pożyczki powtórnej nr NP\ (...) z dnia 10 maja 2017 r.

(bezsporne, **ponadto dowód:** : oświadczenie o dokonaniu całkowitej spłaty- k. 18, potwierdzenie zamknięcia pożyczki – k.19)

10 kwietnia 2019 r. kredytobiorca A. D. (1) zawarła z powodem umowę przelewu nr (...), której przedmiotem była wierzytelność pieniężna wynikająca z umowy pożyczki powtórnej nr NP\ (...) z dnia 10 maja 2017 r. tj. przysługująca jej wierzytelność wobec (...) Banku S.A., obejmująca w szczególności wierzytelność o zwrot wszelkich nienależnie pobranych opłat i kosztów oraz zwrot kosztów w związku z wcześniejszą spłatą ww. kredytu konsumenckiego oraz wszystkimi związanymi z tymi wierzytelnościami prawami.

(**dowód:** umowa przelewu wierzytelności- k. 20-21; oświadczenie o zwolnieniu tajemnicy bankowej- k.24)

Pismami z 10 i 16 kwietnia 2019 r. powód zawiadomił (...) Bank S.A.

o dokonanych przez kredytobiorcę A. D. (1) przelewach wierzytelności z tytułu wcześniejszej spłaty kredytu, wynikającej z umowy pożyczki powtórnej nr NP.\ (...), a także wyrażeniu przez kredytobiorcę zgody na uchylenie tajemnicy bankowej na rzecz powoda. Jednocześnie powód wezwał bank do zapłaty 2.156,32 zł tytułem zwrotu części pobranej prowizji w terminie 3 dni od dnia otrzymania wezwania.

(**dowód:** zawiadomienie o przelewach – k.23, wezwanie do zapłaty- k. 22; oświadczenie o zwolnieniu tajemnicy bankowej- k.24; potwierdzenie nadania i doręczenia korespondencji- k. 25)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wyżej wymienionych dokumentów prywatnych, które stosownie do art. 245 k.p.c. stanowiły dowód tego, iż osoba, która je podpisała złożyła zawarte w dokumencie oświadczenie.

Na ich podstawie Sąd ustalił jakie roszczenie przysługuje powodowi wobec strony pozwanej tj. z jakiego tytułu i w jakiej wysokości. Należy dodać, że przedłożona przez powoda umowa pożyczki powtórnej nr NP\ (...) i oświadczenie poprzednika prawnego powoda o dokonaniu całkowitej spłaty kredytu, potwierdzają w pełni fakt wcześniejszej spłaty zobowiązania wobec strony pozwanej. Pozwany nie kwestionował także tej okoliczności. Pozostały materiał dowodowy przedstawiony przez strony dotyczył oceny prawnej przedmiotowej sprawy i nie miał istotnego znaczenia dla ustalenia stanu faktycznego.

Ponadto, Sąd oddalił wniosek dowodowy o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka A. D. (1), jako nieistotny dla rozstrzygnięcia sprawy w rozumieniu normy art. 227 k.p.c. Pozwany zgłosił ww. dowód z zeznań świadka na okoliczność ustalenia nieważności cesji, wskazując, że umowa przelewu mogła zostać zawarta pod wpływem błędu a nawet podstępem. W ocenie Sądu okoliczności związane wadami oświadczenia woli mają znaczenie między uczestnikami konkretnej czynności prawnej, a ponadto wymagają dopełnienia konkretnych czynności, o których mowa w art. 88 k.c. tj. złożenia oświadczenia tej osobie na piśmie w okresie roku od wykrycia błędu, a w razie groźby – w okresie roku od chwili, kiedy stan obawy ustał. Wskazać przy tym należy, że pozwany zgłaszał ten wniosek dowodowy jedynie z ostrożności procesowej nie mając żadnych podstaw do twierdzenia, że ww. wady oświadczenia woli wystąpiły. W ocenie Sądu wniosek dowodowy strony pozwanej zmierzał do poszukiwania dowodu, aniżeli do wykazania konkretnego faktu mającego znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Należy także wskazać, że jeśli cedant działał pod wpływem błędu lub podstępem to będzie mógł złożyć stosowne oświadczenie wobec cesjonariusza i dokonać z nim stosownych rozliczeń. Na tym etapie postępowania brak było jednak jakichkolwiek wątpliwości, że umowa cesji została ważnie zawarta.

Należy zaznaczyć, umowa przelewu wierzytelności złożona do akt sprawy została przedstawiona w odpisie prawidłowo poświadczonym za zgodność z oryginałem przez profesjonalnego pełnomocnika reprezentującego powoda i nie wzbudziła w ocenie Sądu żadnych wątpliwości. Zgodnie z art. 129 § 2 k.p.c. strona może zamiast oryginału dokumentu strona może złożyć odpis dokumentu, jeżeli jego zgodność z oryginałem została poświadczona przez notariusza albo przez występującego w sprawie pełnomocnika strony będącego adwokatem, radcą prawnym, rzecznikiem

patentowym lub radcą Prokuratury Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej. A zgodnie z § 4 art. 129 k.p.c. żądanie oryginału dokumentu złożonego w poświadczonej kopii, winno być uzasadnione okolicznościami sprawy. Zdaniem Sądu takie okoliczności w niniejszej sprawie nie zachodziły. Wskazać należy, że pozwany nie podniósł żadnych konkretnych zarzutów odnośnie zgodności odpisu umowy z oryginałem, a wskazał jedynie, że ww. umowa nie została pozwanemu okazana na etapie przedprocesowym. W ocenie Sądu okoliczność ta nie była okolicznością uzasadniającą żądanie oryginału umowy. Pozwany nie podniósł żadnych argumentów związanych z istnieniem umowy cesji, które wzbudziłyby wątpliwości Sądu co do przysługiwania powodowi legitymacji czynnej do dochodzenia wierzytelności określonej pozwem.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Powód domagał się zasądzenia od pozwanego kwoty 1469,17 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie tytułem zwrotu części prowizji, w wyniku dokonania przez kredytobiorcę wcześniejszej całkowitej spłaty zobowiązania w ramach umowy kredytu pożyczki powtórnej nr NP\ (...).

Zgodnie z art. 509 § 1 i 2 k.c. wierzyciel może przenieść wierzytelność bez zgody dłużnika na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

W pierwszej kolejności pozwany zaprzeczył temu, iż kredytobiorca A. D. (1) z powodem umowę cesji wierzytelności, ponieważ umowa taka nie została pozwanemu przedstawiona na etapie przedprocesowym. Tak sformułowany zarzut w ocenie Sądu jest bezzasadny, gdyż skuteczne zawarcie umowy cesji pomiędzy wierzycielem a osobą trzecią nie jest uzależnione od wiedzy dłużnika o dokonaniu takiej czynności prawnej. Przywołany powyżej przepis art. 509 k.c. stanowi wprost, iż zgoda dłużnika, a zatem co także należy rozumieć przez to - jego wiedza w tym przedmiocie, pozostaje bez wpływu na możliwość swobodnego dysponowania przez wierzyciela swoim roszczeniem. Co więcej, w świetle art. 512 k.c. brak wiedzy pozwanego w tym zakresie i ewentualne spełnienie świadczenia do rąk poprzedniego wierzyciela miałyby skutek także względem powoda. Jednakże z dowodów przedłożonych przez powoda wynika, iż pozwany został poinformowany o cesji wierzytelności przed dniem wytoczenia niniejszego powództwa. Pismo zawiadamiające o zbyciu przez pożyczkobiorcę wierzytelności wynikającej z umowy pożyczki powtórnej nr NP\ (...) na rzecz powoda zostało doręczone pozwanemu 19 kwietnia 2019 r. (k.25).

Bezpodstawny okazał się również zarzut pozwanego wskazujący na nieważność umowy cesji wierzytelności zawartej pomiędzy stronami, ze względu na działanie cedenta (konsumenta) pod wpływem błędu. Prawo podmiotowe przewidziane w art. 84 k.c. oraz art. 88 k.c. w zakresie oświadczenia złożonego pod wpływem błędu przysługuje osobie, która złożyła oświadczenie woli pod wpływem błędu. Na błąd mogą powołać się, obok składającego wywołane błędem oświadczenie, jedynie jego następcy prawni. Pozwany Bank nie posiada zatem prawa podmiotowego do kwestionowania ważności umowy cesji zawartej przez cedenta pod wpływem błędu. Do chwili złożenia przez osobę działającą pod wpływem błędu oświadczenia o uchyleniu się od skutków czynności prawnej, jest ona ważna i skuteczna.

Pozwany wskazał również, iż umowa przelewu wierzytelności powinna zostać uznana za nieważną dlatego, iż obejmuje wierzytelność nieistniejącą. Pozwany jednakże nie przedłożył w myśl art. 6 k.c. dowodów potwierdzających, iż w dacie zawarcia przez strony umowy cesji wierzytelność będąca jej przedmiotem nie istniała. Sąd ma na uwadze w szczególności brak przedłożenia przez pozwanego dowodów na rozliczenie się pozwanego z pożyczkobiorcą, wobec dokonania przez niego wcześniejszej spłaty kredytu. Pozwany powoływał się bowiem w treści sprzeciwu na dokonanie takiego rozliczenia z konsumentem A. D. (1). Okoliczność ta nie została jednakże przez pozwanego udowodniona, a nie ulega wątpliwości, iż w przypadku rzeczywistego rozliczenia umowy kredytu pozwany dysponowałby przynajmniej potwierdzeniem dokonania wypłaty określonej kwoty na rzecz kredytobiorcy.

Odnosząc się już bezpośrednio do istoty sporu pomiędzy stronami to poza sporem pozostawało, iż zgodnie z wiążącą strony umową kredytową, strona pozwana miała prawo pobrać kwotę prowizji za udzielenie kredytu. Kredyt został udzielony na rzecz konsumenta Agnieszki Domagały, poprzednika prawnego powoda. Bezsporny był także fakt wcześniejszej spłaty kredytu przez konsumenta. Strona pozwana zakwestionowała natomiast prawo powoda do żądania zwrotu prowizji wskazując, że prowizja jest kosztem związku z udzieleniem pożyczki i jako taka nie podlega proporcjonalnemu zwrotowi na podstawie art. 49 ustawy o kredycie konsumenckim. Wykładania wymienionego przepisu w ocenie pozwanego miała bowiem wskazywać na to, iż prowizja jako koszt związany z jednorazową czynnością pozwanego nie był kosztem podlegającym zwrotowi. Wobec powyższego spór koncentrował się przede wszystkim wokół oceny prawnej roszczenia powoda, tj. czy w świetle przepisów prawa strona pozwana jest zobowiązana do zwrotu prowizji.

Zgodnie z art. 49 ust. 1 ustawy z 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. z 2019 r., poz. 1083, dalej u.o.k.k.) w przypadku spłaty całości kredytu przed terminem określonym w umowie, całkowity koszt kredytu ulega obniżeniu o te koszty, które dotyczą okresu, o który skrócono czas obowiązywania umowy, chociażby konsument poniósł je przed tą spłatą. Natomiast przepis art. 5 pkt 6 u.o.k.k. wskazuje, iż całkowity koszt kredytu – to wszelkie koszty, które konsument jest zobowiązany ponieść w związku z umową o kredyt, w szczególności: a) odsetki, opłaty, prowizje, podatki i marże jeżeli są znane kredytodawcy oraz b) koszty usług dodatkowych, w szczególności ubezpieczeń, w przypadku gdy ich poniesienie jest niezbędne do uzyskania kredytu lub do uzyskania go na oferowanych warunkach – z wyjątkiem kosztów opłat notarialnych ponoszonych przez konsumenta.

Przepis art. 49 ust. 1 u.o.k.k. nie wyłącza przedmiotowo możliwości obniżenia żadnego z rodzajów kosztów określonych w art. 5 pkt 6 tej ustawy. Obowiązek obniżenia kosztów kredytu w związku z przedterminową spłatą kredytu nie pozostaje w zależności od tego czy koszty te zostały poniesione przez konsumenta przed spłatą kredytu, czy też nie. Fakt obciążenia poprzednika prawnego powoda prowizją z tytułu udzielenia kredytu w chwili zawarcia umowy nie stanowi zatem przeszkody do uznania, iż prowizja ta podlega obniżeniu na podstawie art. 49 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim.

Kwestię powyższą jednoznacznie wyjaśnił Sąd Najwyższy w uchwale z 12 grudnia 2019 r. (III CZP 45/19, L.) wskazując, że przewidziane w art. 49 ust. 1 u.o.k.k. uprawnienie konsumenta do obniżenia całkowitego kosztu kredytu w przypadku jego spłaty w całości przed terminem określonym w umowie obejmuje także prowizję za udzielenie kredytu. Tym samym prowizja za udzielenie kredytu konsumenckiego na podstawie umowy nr (...), stanowi element całkowitych kosztów kredytu i podlega proporcjonalnemu zwrotowi na rzecz powoda, ze względu na dokonanie jego wcześniejszej, całkowitej spłaty. Ponadto analizę niniejszego powództwa Sąd przeprowadził także przez pryzmat wyroku Trybunału Sprawiedliwości z dnia 11 września 2019 r. w sprawie o sygn.. C-383/18, gdzie wprost wskazano, że art. 49 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz.U. nr 126, poz. 715) należy analizować w kontekście art. 16 Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/We z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylająca dyrektywę Rady 87/102/EWG, albowiem ustawa o kredycie konsumenckim transponuje dyrektywę (...) do polskiego porządku prawnego. Artykuł 16 ust. 1 dyrektywy (...) przewiduje uprawnienie konsumenta do dokonania wcześniejszej spłaty umowy i skorzystania z obniżki całkowitego kosztu kredytu, na którą składają się odsetki i koszty przypadające na pozostały okres obowiązywania umowy. Pojęcie „całkowitego kosztu kredytu” art. 3 lit. g) omawianej dyrektywy definiuje jako obejmujące wszystkie koszty, łącznie z odsetkami, prowizjami, podatkami oraz wszelkimi innymi opłatami, które konsument jest zobowiązany ponieść w związku z umową o kredyt, które to koszty znane są kredytodawcy, z wyjątkiem kosztów notarialnych. Definicja ta nie zawiera zatem żadnego ograniczenia dotyczącego okresu obowiązywania danej umowy o kredyt. Trybunał Sprawiedliwości dokonał analizy porównawczej różnych wersji językowych art. 16 ust. 1 dyrektywy (...) i doszedł do wniosku, że skuteczność prawa konsumenta do obniżki całkowitego kosztu kredytu byłaby osłabiona, gdyby obniżenie kredytu mogło ograniczyć się do uwzględnienia jedynie kosztów przedstawionych przez kredytodawcę jako zależne od okresu obowiązywania umowy, ponieważ wysokość i podział kosztów są określane jednostronnie przez bank, a rozliczenie kosztów może obejmować pewną marżę zysku. Ponadto określenie możliwości obniżenia całkowitego kosztu kredytu jedynie do kosztów wyraźnie związanych z okresem obowiązywania umowy, pociągałoby za sobą

ryzyko, że konsument zostanie obciążony wyższymi jednorazowymi płatnościami w chwili zawarcia umowy o kredyt, ponieważ kredytodawca mógłby próbować ograniczyć do minimum koszty zależne od okresu obowiązywania umowy. Podsumowując, Trybunał doszedł do wniosku, że art. 16 ust. 1 dyrektywy (...) należy interpretować w ten sposób, że prawo konsumenta do obniżki całkowitego kosztu kredytu w przypadku wcześniejszej spłaty kredytu obejmuje wszystkie koszty, które zostały nałożone na konsumenta.

Sąd rozpoznający niniejszą sprawę podziela argumentację przedstawioną przez Trybunał Sprawiedliwości w cytowanym orzeczeniu i stoi na stanowisku, iż art. 49 ustawy u.o.k.k. należy interpretować w zgodzie z interpretacją art. 16 ust. 1 dyrektywy (...). Prawo krajowe nie może zapewniać konsumentowi niższego stopnia zabezpieczenia aniżeli prawo unijne. Skoro ustawa o kredycie konsumenckim stanowi transpozycję do polskiego systemu prawnego dyrektywy (...) to należy ją interpretować w taki sposób, aby wypełnione zostały nałożone przez dyrektywę prawa i obowiązki stron umowy kredytu.

Polski ustawodawca nie określił jednakże szczegółowych zasad obniżania wysokości całkowitego kosztu kredytu. Jedynym kryterium na jakie wskazuje jest kryterium czasu. Wobec powyższego przyjąć należy, że do obniżenia wysokości kosztów kredytu, w szczególności odnoszących się do kosztów innych niż odsetki okresowe, należy przyjąć zasadę proporcjonalnej redukcji kosztów w odniesieniu do czasu, na jaki została zawarta umowa kredytu i czasu poprzedzającego jego przedterminową spłatę. Przyjęcie takiego mechanizmu redukcji kosztów pozbawia podstawy prawnej wszelkie koszty kredytu za okres, o który skróceniu uległ czas jego spłaty - także te, które zostały już spełnione na rzecz kredytodawcy. Ponadto uniemożliwia kredytodawcom obchodzenie przepisów ustawy przez rozkładanie konsumentom rat w taki sposób, że w pierwszym okresie kredytowania ulegać będą spłacie koszty kredytu z pominięciem kapitału.

Z powyższych ustaleń dokonanych przez Sąd wynika powinność obniżenia kosztu kredytu również w zakresie prowizji. Maksymalna wysokość pozaodsetkowych kosztów kredytu, do których należy prowizja, jest powiązana i zależna od okresu kredytowania.

Faktyczny okres czasu, przez jaki poprzednik prawny powoda korzystał ze środków pochodzących z udzielonego przez pozwanego kredytu, wynosił 93 dni, to jest od dnia udzielenia kredytu (10 maja 2017 r.) do dnia jego całkowitej spłaty (11 sierpnia 2017 r.). Łączny czas, na jaki pozwany bank udzielił konsumentowi kredytu, wynosił 2925 dni, to jest od dnia 10 maja 2017 r. do dnia 13 maja 2025 r., stanowiącego ostateczny termin spłaty. Wysokość prowizji z tytułu udzielonego kredytu pobrana przez bank wynosiła zaś 1517,42 zł. Dzienna kwota prowizji wynosiła z kolei 0,518776068 złote tj. (...),42/2925 dni kredytowania. Dokonując proporcjonalnej redukcji tego kosztu do czasu dnia faktycznej spłaty kredytu stwierdzić należy, że pozwany był obowiązany do zwrotu kwoty $\approx 1469,17$ zł. Należna pozwanemu Bankowi prowizja za faktyczny okres kredytowania wynosi natomiast $\approx 48,25$ zł.

Na koniec należy wskazać, iż za nietrafiony należało uznać zarzut pozwanego, iż powyższy sposób obliczenia wysokości roszczenia opiera się na niewłaściwej metodzie ustalania wysokości roszczenia. W prawdzie ustawodawca nie wskazał wprost szczegółowego sposobu obliczania kosztów kredytu podlegających zwrotowi na rzecz konsumenta, jednakże brzmienie art. 49 u.o.k.k. nakazuje przyjąć, iż koszt ten ulega proporcjonalnemu obniżeniu w stosunku do faktycznego czasu trwania zobowiązania. Taki sposób przeprowadzania wyliczeń został również przyjęty jako najwłaściwszy w orzecznictwie sądów powszechnych (zob. też wyrok Sądu Okręgowego w Lublinie z 8 listopada 2018 r., sygn. akt II Ca 389/19, LEX nr 2622711). Pozwany natomiast nie przedstawił na poparcie niewłaściwości dokonywanych obliczeń żadnych dowodów, poprzestając jedynie na ogólnym stwierdzeniu, iż jego pogląd w tej kwestii jest odmienny. Ponadto przepis art. 49 u.o.k.k. stanowi, iż rozliczeniu podlega „koszt kredytu”, w tym także „prowizja” (art. 5 pkt 6 lit. a) u.o.k.k.) w odniesieniu do rzeczywistej wysokości poniesionej przez konsumenta. Przepis art. 49 u.o.k.k. nie wskazuje, iż rozliczenie to powinno uwzględniać np. udział odsetek do zapłaty w sumie umownych odsetek, czy też wysokość kapitału pozostającego do spłaty w dniu dokonania wcześniejszej spłaty, na co powoływał się pozwany.

Z powyższych względów na podstawie art. 410 k.c. w zw. z art. 405 k.c., Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1469,17 złote tytułem zwrotu części prowizji. Na podstawie poczynionych przez Sąd rozważań należało bowiem

uznać, że świadczenie pobrane przez pozwanego od poprzednika prawnego powoda miało charakter świadczenia nienależnego, czego konsekwencją jest konieczność jego zwrotu.

Jako podstawę prawną rozstrzygnięcia o żądaniu zapłaty odsetek Sąd Rejonowy przyjął przepis art. 481 k.c. Roszczenie powoda stało się wymagalne 26 sierpnia 2017 r., tj. następnego dnia po upływie 14 dniowego terminu na rozliczenie kredytu z konsumentem, stosownie do art. 52 u.o.k.k. Pozwany jednakże dochodził pozwem zasądzenia odsetek ustawowych za opóźnienie od 27 kwietnia 2019 r. Tym samym Sąd wobec treści art. 321 § 1 k.p.c. zasądził odsetki od kwoty 1469,17 zł zgodnie z żądaniem pozwu (pkt 1 orzeczenia).

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., uznając pozwanego za przegrywającego proces w całości. Na koszty poniesione przez powoda złożyły się w niniejszej sprawie: wynagrodzenie jego pełnomocnika będącego adwokatem w wysokości 270 zł ustalone na podstawie § 2 pkt. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie, opłata skarbową od dokumentu pełnomocnictwa w kwocie 17 zł oraz opłata sądowa od pozwu w kwocie 100 zł, co łącznie stanowi zasądzoną w pkt. 2 wyroku kwotę 387 zł.

Zarządzenie: odpis wyroku wraz z uzasadnieniem proszę doręczyć pełnomocnikowi pozwanego (bez pouczenia).